

tudi notranje, in nekteri med njimi so zares tudi vse hvale vredni, in uživajo veliko zaupanje med ljudstvom. Če je že sedaj, ko ne razsaja nobena kuga po deželi, pomanjkanje zdravnikov deželanam tako občutljivo, da mora bolnik včasih cel dan ali še več daljnega zdravnika čakati, kako žalostno bo takrat, če pride kakošna kužna bolezen med ljudi! „S zdravniki — pravi g. dopisnik iz dežele — „ki pa našiga domačiga jezika ne umejo, nam je malo pomagano; o taci okolišinah bi jez ne hotel ne zdravnik, še manj pa bolnik biti, zakaj kjer se zdravnik in bolnik ne razumeta, bo slaba z ozdravljenjem.“ Zato je v deželi zdravniške šole potreba, kakor je bila, ali pa po novih potrebah še razširjena in poboljšana, da bojo spet domačini lažje v zdravniški stan stopili in da bo dežela potrebnih zdravnikov zopet dobila. Skušnja mnogih let je učila, da od drugod nihče ne pride.

Z očitnim razglasam te želje po ponovljeni napravi zdravniške šole, združi g. dopisnik svet na tiste županije, ki so poprej kirurge imele, sedaj pa njih pomoči pogrešajo: da naj napravijo prošnjo na slavno ministerstvo úka za vpeljanje tiste domače šole, iz ktere bodo zopet zdravnike dobivali, katerih bo sicer od leta do leta manj. Nar hitreji — pravi g. dopisnik — bi se sicer dala taka prošnja po deželnim zboru izpeljati, — ali ker tega morebiti še dolgo ne bo, ti reči se pa mudí, je ta prošnja po županijah, kateri bojo gotovo rade vse županije pristopile, nar bolj pripravna *).

Nektere povestice

od živinskih mazačev in mojstrov-skazov.

Po željah „Novice“ naznaniti škodljivo ravnanje konjedercev in sploh živinskih mazačev, vam oznamim, da sim bil pred nekimi tedni peklican v Medno, nekiga zakovaniga konja ozdravljat. Lastnik je hotel konja berž v Ljubljano v podkovijsko in zdravniško šolo peljati, ali kovač mu brani, rekoč: „sam sim konja zakoval, tudi sam ga bom ozdravil.“ Gospodar mu verjame. Kovač prereže konju dilo (roženi podplat) do živiga, in mu hudičeviga olja na živi mesnati podplat vlije, z namenom, da bo gnojenje ustavil in tako rano posušil. Vsak pameten človek lahko zapopade, kaj je bil nasledek tega hudičeviga olja! Konj je bil od dne do dne bolj reven — in ko kopito preišem najdem celo dilo in roženo steno zgnejeni, žive dele pod njima vse sožgane in pokončane, in kopitno kost tako po hudičevim olju razdjano, da sta že dva kosa odgnjila. Noga je proč, ker je kopito pokončano — in tako mora lep, 3 leta star konj zavolj neumniga mazača h konjederču priti. V taci očitno škodljivih zadevah ima gospodar pravico terjati, da mu mazač škodo poverne. —

Tudi v Brezovci se najde tak mazač. Enimu gospodarju je tako dolgo obetal, po podkvi na dili otisnjeniga konja ozdraviti, dokler mu ni pol kopita sognjilo. Po tem so se mu še le oči odperle, da ne zna družiga, kakor bolne konje pod zemljo spravljati, S.

Spomin na Ljubljano in Krajnsko.

Xp. Iz Celja. Dolgo že sim si želel, lepo Krajnsko deželo — središče slovenskega naroda — sosebo pa belo Ljubljano. Krajne glavo, viditi. Ali kakor se večkrat o življenju godí, da človek tistega ne doseže, česar nar bolj želi, tako se je tudi meni godilo. Mnogo nemških deželá, domačih in vnanjih sim obhodil, ču-

divši se nad mnogimi krasnimi rečmi, ki sim jih ondi vidil v znamenje nemške izobraženosti in veselega napredovanja v vednostih in umetnostih. Ali nikjer me ni lepota narave tako ganila, kakor tu, ko sim na tvojo zemljo stopil, prelepa Krajna! mojega naroda predraga sestra. Komaj smo privihrali s hlaponom na dolgo zaželjeno mejo, ki loči Štajarsko od Krajnskiga — se mi je pozdevalo, kakor da bi mi bil vsak veterček prijazno „Bog te sprimi“ pihljat. Prijetne dobrave na straneh, višji in nižji hribci z milimi cerkvicami, pogled veličanskih gorá, ki svoje mogočne glave v nebo vzdigujejo — vse, vse mi je globoko v serce seglo! Pokaže se nam bela Ljubljana s svojim mogočnim gradom, — pridemo v kolodvor Ljubljanski, kjer je ravno velika množica slavniga Radeckiga pričakovala, in prvi, ki me je v preljubim maternem jeziku pozdravil, je bil nekdanji šolski tovarš. Kmalo se podam na pot mesto ogledovat. Slovenski nadpisi ulic zraven nemških mi že kažejo, da sim na slovenski zemlji; prehodil sim večidel mesta in najdel sim zverstno snažnost ulic povsod, kamorkoli sim prišel; lepe cerkve od zunaj, so večidel še bolj okinčane od znotraj; razveselil sim se posebno nad prijaznim drevoredam v sredi mesta, kjer se je mnogo zalih Ljubljancank sprehajalo, ki bi še mnogokrat lepši bile, ako bi jezik svojega rodú govorile in se ne sramovale biti hčere častitljive matere Slave! Poleg drevoreda stoji krasna dvorana (kazino); za res malo ktero mesto ima tako poslopje! — Prijazno v njo vpeljan, sim le žalostnega serca vidil, da med velikim kupom posebno nemških časnikov sta le „Novice“ in „Časnik“ slovanska bila. V bravnico slovenskega društva, ktera je, kakor sim slišal, bogata slovanskih časnikov, nisim prišel, kar mi je prav žal bilo. Ljubljanski grad, čeravno na poti ne tako oskerbovan kakor Graški, ponudi popotniku čudovito lep pogled krog in krog po Krajnski deželi! Povsod prijazno sprejet, sim imel, ker je ravno birma bila in je veliko ljudi iz dežele v Ljubljano privrelo, dostojno priložnosti, prav po domače kramljati z mestnjani, kmeti in kmeticami v belih pečah kakor sneg; poštenost, dobrovoljnost in prijaznost sim povsod našel. Ker mi čas ni pripustil dalje v Ljubljani, ki se mi je serčno prikupila, ostati, da bi bil mogel družih ondašnih naprav (muzeum, knjigarnico i. t. d.) obiskati, sim se mogel brez daljnega zadržanja na pot v Postojno podati, kjer mi je veličanska podzemeljna jama nove krasote odperla. Ali to popisati, prepustim drugim, kateri jo bolj poznajo, kakor popotnik, ki jo le pervikrat vidi. Naj bi „Novice“ svojim bravcam enkrat tak popis prinesle!

(Konec sledí.)

Novičar iz slovenskih krajev.

Iz Dvora na Koroškem 10. t. m. B. L. Naznanili smo po „Novicah“ lanjsko leto slabo letino na Koroškem, kjer je rež komaj po maselnju zdajala; naznanili pa smo tudi, da je letas vse žito prav lepo stalo, in da smo se, če nas mili Bog toče obvarje, smeli obilne žetve nadjati. Vesele so prijele tudi ženjice že svoje serpe, in tudi kmeti, ki so že od novega leta krušnjake kupovali, in svojim lačnim otročičem skoro skoz celo leto le tanjke kosčike črnega kruha rezali, so se v serci boljšega časa veselili. Ali ah! 9. dan t. m. je bil za marsiktere vasi nesreče polen dan; ob 1. popoldne se privleče čez Osoščico strašna burja, dež je jel liti, ko bi imel vse potopiti, in že smo se veselili, ter smo mislili, da se nam ni treba velike nevarnosti bati, ali na enkrat jame toča u debelosti orehov tako strašno suti, da je bilo strah in groza in o 10 minutah je bila vsa naša noda globoko u zemljo pobita, naše polje je golo in prazno, zrelo in nezrelo zernje je izmlačeno, turščice ni

*) Mi nimamo temu nasvetu nič družiga pristaviti, kakor da bi take spodobne prošnje županij močno podpirale predlog slav. deželnega poglavarstva v ti zadevi. Vred.